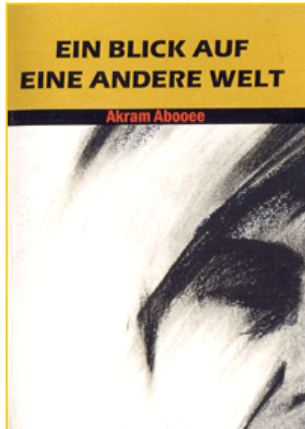
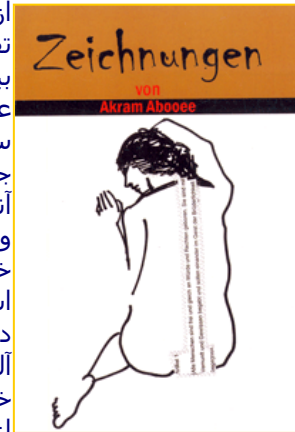

حقوق بشر تماشایی است الاهه بقراط

◆ نگاهی به یک دنیا دیگر / طرحها
◆ اکرم ابویی
◆ نشر گردون؛ آلمان 2004 و 2005

اکرم ابویی نقاش ساکن برلین دو کتاب از مجموعه کارهایش منتشر کرده است. «نگاهی به یک دنیا دیگر» شامل پرتره هایی از شاعران و نویسندگان ایران و جهان است. خود نقاش در بازگشایی نمایشگاه خود در «خانه برتولت برشت» توضیح می دهد که نخستین پرتره را در تبعید و از صادق هدایت کشیده است. مگر نه این است که هدایت مهر خود را بر هنر و ادبیات معاصر ایران کوبیده است و رد پای اندیشه و سادگی شیوه او را از شعر و داستان تا نقاشی و سینما می توان دید؟ ابویی از هدایت به برتولت برشت و از برشت به پابلو پیکاسو و گوتتر گراس و سیمین بهبهانی و احمد شاملو و فروغ فرخزاد و شهرنوش پارسی پور و حتی ادوارد سعید می رسد. خودش می گوید: «به نقطه ای خیره می شوم و به انسان فکر می کنم، انسانی که تنهاست و پر از آرزوست. انسانی که دارای احساس و عشق و تفکر است. انسانی که آزاد آفریده شده تا آزاد بیندیشد و زندگی کند. قلم مو را بر می دارم و عاشقانه صفحه ام را رنگی می کنم... از

سرزمینی به سرزمین دیگر می روم. در جستجوی رنگ ها و فرم ها. در جستجوی دیگراندیشان، و به دنبال ستاره دنباله دار. آگاهانه شروع می کنم بی آنکه از پایان کار چیزی بدانم.»

و به این ترتیب از چهره های آشنا و مشهور که رنگ و حجم دارند در کتاب دوم به خط های سیاه و ساده می رسد که بیگانه و گمنام اند. ویژگی شان اما در این است که همه جا هستند. در کنار ما، با ما و درون ما. اصلاً خود «ما» هستند. در کتاب «طرحها» سی اصل اعلامیه جهانی حقوق بشر به سه زبان فارسی، آلمانی و انگلیسی به تماشا گذاشته می شود. بیننده این اصل ها را هم می خواند و هم تماشا می کند. اصل نخست: «تمام افراد بشر آزاد به دنیا می آیند و از لحاظ حیثیت و حقوق با هم برابرند. همه دارای عقل و وجدان می باشند و باید

نسبت به یکدیگر با روح برادری رفتار کنند». این حق را می شود دید. می شود تماشا کرد: زن است. برهنه و تنها. همان گونه که به دنیا می آییم و همان گونه که از دنیا می رویم. اما هراسیده، در هر سه زبان... «بشر» در تمام این نود طرح که سی اصل حقوق بشر را به تماشا می گذارد، حرکت روان یک دست زنانه است که خطی بر صفحه سپید بر جای می گذارد. خطی که زن، مرد، کودک یا سالخورده است. اندوه، حیرت، شادی یا فریاد است. به راستی هم اگر واژه ها را باری هست که از آن می توان به درک معنا و سپس احساسی معین رسید، چه چیز در یک خط ساده هست که بدون خواندن واژه ای می توان معنای آن و احساسی معین را درک نمود؟! شاید راز خط های ساده اکرم ابویی در همین است که بدون واژه سخن می گوید و حقوق بشر را به تماشا می گذارد.

ژوئیه 2005